

samfunds Kredse gøre et godt Arbejde i Vinter. Lad os vise, at det ikke er for Selskabelighedens Skyld, at vi danner Kredse, men at vi slutter os sammen for at dygtiggøre os, for gennem Foredrag og Diskussion at komme ind i Spørgsmaal, vi maaske før ikke har kendt saa meget til.

Mange Steder, ogsaa paa Landet, vil man sikkert med stort Udbytte kunne arrangere Kursus i Samfundslære, en enkelt Kreds har endog med stort Held ligefrem lavet en Skole med en Lærer og en Lærerinde og gennem grundig Undervisning sat sig ind i mange forskellige Spørgsmaal. Saadan noget aftvinger Respekt, og man lærer at regne med os.

»Ej fanger sovende Mand (eller Kvinde) Sejr.«

Næstved, i November.

Elisa Petersen.

Sæsontravlhed.

De fleste kender et Billede, som hedder »En Sypige, Pinsemorgen«. En ung Kvinde er falden i Søvn ved sit Sytøj, en Sommerkjole, Lampen brænder endnu, medens Morgensolen titter ind ad Vinduet. Det er et Billede, som Kvinder næppe vil kunne se paa uden for et Øjeblik at føle et Stik af Samvittighedsnag, fordi vi alle mere eller mindre er Skyld i, at daarligt stillede Syersker i »Sæsonen« maa arbejde over Evne. Alle venter vi til sidste Øjeblik med at bestille vore nye Kjoler og Hatte, nogle for først at se den allernyeste Mode, andre af en vis Magelighed eller Ulyst til at komme i Lag med den Ulejlighed, der er forbunden med Prøvning o. s. v.

For Syerskerne paa de store Forretningers Bestillingssystuer gaar det endda nogenlunde, selv om der maa arbejdes forceret, thi her overholdes i Reglen ogsaa i Sæsonen en fast Arbejdstid, og der holdes større Personale, af hvilket saa rigtignok en Del maa gaa arbejdslost udenfor Sæsonen. Det gaar værst ud over de Syersker, der syr hjemme, alene eller med et Par Hjælpersker. En saadan Hjemmesyerske halvt lokkes, halvt trues af sine Kunder eller af den Forretning, som hun syr for, til at tage mere Arbejde, end hun

kan overkomme. Hun er ængstelig for at miste sine Kunder, og hun ved, at den arbejdsløse eller dog arbejdsfattige Tid tidnok kommer; derfor maa hun i den travle Tid tage Natten og Søndagen til Hjælp og arbejde sig blodfattig og nervøs.

Og nu Ekspeditricerne i Forretningerne? Ja, de kan jo sagtens, for dem er der sørget ved 8 Lukning og Søndagsfrihed! Rigtigt, men prøv alligevel at se lidt nøjere paa Ekspeditionspersonalet i de store Forretninger de sidste Dage før Pinse eller en Aften inden Lukketid lige før Jul. Nogle Ansigter er sløve af Træthed, andre ser nervøst anstrengte ud, medens de for hundrede Gang i Dagens Løb fremviser den sidste Opfindelse i mekanisk Legetøj eller forekommende krammer Masser af Ting frem for en kvindelig Kunde, som sluttelig sejler ud af Døren uden at købe med et: »Tak, jeg vil betænke mig til i Morgen!« Naar endelig Juleaften naas, er Trætheden hos Ekspeditionspersonalet i Forretningerne i Reglen saa stor, at deres eneste Glæde i Helligdagene er at faa Lov til at sove.

Men ogsaa udenfor Sæsonen har Folk den Uvane at vente til yderste Øjeblik med at gøre Indkøb. Man behøver blot at se indenfor i Kolonial- og Delikatessforretningerne om Aftenen et Par Minutter før Lukketid, saa er der altid fuldt af Folk foran Disken. Naturligvis skal de alle ekspederes, inden Døren kan stænges og den sidste Oprydning foretages. Forretningssfolks knapt tilmaalte Fritid beskæres daglig, fordi Kunderne ikke en halv Time for kan komme i Tanker om, at der skal købes Kaffe eller Spegepølse. Mærkelig nok er Tjenestepigerne, som dog ofte selv maa lide under en urimelig lang Arbejdsdag, slemme til at vente med de nødvendige Indkøb til sidste Øjeblik.

Alt dette er sagt saa tidt uden synderligt Resultat. Men Nutidens Kvinder, der paa saa mange Omraader vaagner til social Forstaaelse, vil forhaabentlig mere og mere indse, at det er noget af en Forbrydelse at medvirke til en lille Syerskes eller Ekspeditrices Overanstrengelse. Desuden er det jo en bekendt Sag, at man bliver bedst betjent, naar det ikke netop sker under Sæsonens Højtryk.

Skulde vi saa begynde med at besørge Juleindkøbene 14 Dage før Jul?

L. N.